

El Baúl aneb nedělní klasika

Když jsem v sobotu ještě učila, chtěla jsem aspoň v neděli někam vyrazit. Milton se nabídl, že půjde se mnou a tak jsme vyrazili na El Baúl. El Baúl je kopec za městem s vyhlídkou a zároveň asi také jediné místo, kam všichni chodí na procházku. Ráno v osm jsme se sešli na náměstí a vyrazili za město. Když v tom koukám, jak se ze Santiuguito, sopky asi 10km za městem valí dým a nebe okolo je úplně šedé. Překvapeně jsem se zastavila a chtěla si to vyfotit, ale Milton ani nezpomalil a jen mezi řečí utrousil, že dneska ráno trochu soptil. A já jsem si říkala, co byla ta hlasitá rána po ránu. Husté je, že ještě týden po tom padal všude po městě popílek, když zafoukalo, hlavně kolem poledne. Šla jsem totiž vždy domů na oběd a sedla si ven na dvorek se španělštinou a během pár minut byly všechny moje bílé papíry černé.

Když jsme došly nahoru na kopec, zastavily jsme se na vyhlídce a pak jsme šly na místní atrakci – čtyři dlouhé klouzačky. Jelikož byla neděle, tak tam bylo docela narváno, spousta piknikujících lidí a rodinek na nedělním výletě, a tedy i spousta dětí. Ale zklouznout nás párkrát nechaly. Pak jsme se usadili na jedné loučce, začali žonglovat a přišel tam nějaký fotograf, jestli si nás může vyfotit, jen škoda, že ty fotky nemám.

Cestou domů jsme to vzali zkratkou a pak přímo strání a skončili jsme u někoho na zahradě. Naštěstí mu to očividně bylo úplně jedno a tak nás nechal projít a jen pozdravil.

Týden na to jsme tam šla znova. Zase v neděli. Ale tentokrát s Evou, Emou a Ryanem.